

ГЛАВА ПЕРША

МІЛЛІ

Я знову спізналася на обід, але цього разу це не моя провина. На моєму шляху стоїть чоловік.

— Мілдред? Ніби ім'я якоїсь бабці, і навіть не крутої.

Він каже це так, ніби вважає себе розумним. Наче за всі мої сімнадцять років ніхто більше ніколи не помічав, що моє ім'я не можна вважати модною класикою. Знадобився інвестиційний банкір з Волл-стріт із зачесаним волоссям і перснем на мізинці, щоб передати цей особливий соціальний коментар. Я сьорбаю осад свого зельтера.

— Взагалі-то мене й назвали на честь моєї бабусі, — кажу я.

Я сиджу в стейк-хаусі в центрі міста дощового квітневого вечора о шостій, роблячи все можливе, щоб злитися з натовпом щасливої години*. Це гра, в яку ми з подругами іноді граємо; ми ходимо в ресторани-бари, тому нам не потрібно хвилюватися про те, що нас затримують на дверях. Ми вдягаємо наші найпростіші сукні та наносимо

* «Щасливі години» — це класика бізнесу гостинності. Буквально це означає «години щастя» в ресторані, в основному через спеціальне зниження цін на напої, страви або навіть на ціле особливе меню.

додатковий макіяж. Ми замовляємо зельтерську воду з лаймом — «будь ласка, у маленьку склянку; я не дуже хочу пити» — і ковтаємо, доки майже нічого не залишиться. Потім ми чекаємо, чи запропонує хтось купити нам напій.

Завжди хтось знаходиться. Перстень-на-Мізинці усміхається, його зуби майже флуоресцентні в напівтемряві. Він, напевно, дуже серйозно ставиться до відбілювання.

— Мені це подобається. Досить контрастно для такої красивої молодої жінки. — Він підступає ближче, і я вловлюю запах міцного одеколону, який викликає головний біль. — У тебе дуже цікавий вигляд. Звідки ти?

Фу. Це трохи краще, ніж «Хто ти така?» — питання, яке я іноді чую, але все одно бридко.

— Нью-Йорк, — багатозначно кажу я. — А ти?

— Я маю на увазі — звідки ти приїхала, — уточнює він, і мій терпець уривається.

— Нью-Йорк, — повторюю я й підводжуся з барного стільця. Як добре, що він не заговорив до мене, допоки я не зібралася йти, тому що коктейль перед вечерею був не найкращою з моїх ідей. Я перехоплюю погляд моєї подруги Хлої в іншому кінці залу й махаю рукою на прощання, але перш ніж я зможу вийти, Перстень-на-Мізинці нахиляє свій келих до мого.

— Чи можу я купити тобі ще один напій?

— Ні, дякую. У мене зустріч.

Він відступає, насупивши брови. Між ними — глибока борозна. Тут не завадив би ботокс. У нього також є складки на щоках і зморшки навколо очей. Він надто старий, щоб кліти мене, навіть якби я була студенткою коледжу (якою я час від часу прикидаюся).

— Тоді навіщо ти витрачаєш мій час? — бурчить він, блукаючи поглядом по моему плечу. Хлої подобається гра «Щаслива година», бо, за її словами, старшокласники незрілі. Це правда. Але іноді я думаю, що нам краще не знати, наскільки гіршими вони можуть стати, коли подорослішають. Я виймаю скибочку лайму зі свого напою і вичавлюю її. Я не цілюся йому в око, але все одно трохи розчаровуюсь, коли сік бризкає лише йому на комір.

— Вибач, — ніжно кажу я, опускаючи лайм у келих і ставлячи його на стійку. — Я б не переймалася, але тут так темно. Коли ти вперше підійшов, мені здалося, що ти мій тато.

Якби ж то. Мій тато виглядає набагато краще, до того ж він не бридкий. У Персня-на-Мізінці відвисає щелепа, але я простую повз нього і виходжу за двері, перш ніж він встигає щось відповісти.

Ресторан, до якого я збираюся, розташований через дорогу, і хостес усміхається, коли я проходжу крізь двері.

— Чи можу я вам допомогти?

— У мене тут зустріч із... Еллісон?

Вона зазирає в маленьку книжку перед собою й маленька зморщечка залягає між її бровами.

— Я не бачу...

— Сторі-Такахаші?

Мої батьки розлучилися надзвичайно мирно, і доказом А) є те, що мама продовжує використовувати обидва прізвиська. «Ну, це все одно твоє прізвисьце, — сказала вона чотири роки тому, коли процес розлучення було завершено. — І я до нього звикла».

Зморшка між бровами хостес поглиблюється.

— Я не бачу такого прізвиська...

— Може, просто Сторі? — не здаюся я.

Її брови підіймаються.

— О! Знайшла. Вам сюди.

Вона хапає два меню і пробирається між білими накритими столами, поки ми не дістаємося кутового столика. За ним — дзеркальна стіна і жінка, що сидить збоку, потягує келих білого вина, крадькома позираючи на своє відображення, розгладжуючи нерівності у зачісці, помітні лише їй.

Я сідаю на навпроти неї і хостес викладає великі червоні меню перед нами.

— Тож сьогодні ти просто Сторі, без Такахаші? — запитую я.

Мама чекає, поки хостес піде, щоб відповісти.

— Сьогодні я не в настрої повторювати декілька разів, — зітхає вона, і я піднімаю брову.

Мама зазвичай задовбує всіх, хто поводитьься так, ніби не може зрозуміти, як пишеться чи вимовляється татове японське прізвище.

— Чому? — запитую я, хоча знаю, що вона мені не скаже. Бо спочатку треба заслужити її довіру. Вона ставить келих, і майже десяток золотих браслетів дзвенять на її зап'ястку. Моя мама — віце-президент зі зв'язків із громадськістю в ювелірній компанії, і змога носити їхні сезонні новинки — одна з переваг її роботи. Вона дивиться на мене згори донизу, оцінюючи мій густіший, ніж зазвичай, макіяж і темно-синю сукню-футляр.

— Звідки ти така ошатна?

«*Бар через дорогу*».

— У нас із Хлоєю були справи в галереї, — брешу я. У Хлоїної матері є художня галерея на околиці міста, і наші друзі проводять там багато часу. Нібито.

Мама знову бере свою склянку. Сьорбає, зводить очі на дзеркало, гладить волосся. Коли воно розпущене, то падає темними хвилями, але, як вона любить мені розповідати, вагітність зробила її колись м'яке і ніжне волосся грубшим. Я майже впевнена, що вона ніколи мені цього не пробачить.

— Я думала, ти готуєшся до випускних екзаменів.

— Я готувалася. Раніше. — Її кісточки біліють навколо скла, і я до цього готова. *«Міллі, ти не можеш закінчити свій молодший курс із середнім балом нижче «В». Ти на порозі посередності, а ми з твоїм батьком вклали надто багато, щоб ти так змарнувала свою можливість».*

Якби я хоч трохи любила музику, я б створила гурт під назвою «На порозі посередності» на честь улюбленого маминого висловлювання. Я чую якусь версію цієї промови вже протягом трьох років. Академія Прескотт випускає студентів із Ліги плюща, як якась фабрика блакитної крові, і прокляттям існування моєї матері є те, що я завжди належу до нижчої касти свого класу.

Проте цього разу вона не починає читати мені лекцію. Натомість мама простягає вільну руку й гладить мою. Жорстко, ніби в неї рука маріонетки.

— Ну, ти маєш гарний вигляд.

Я одразу ж відчуваю бажання захиститися. Це вже досить дивно, що мама захотіла зустрітися зі мною на вечері, але ще дивнішим є те, що вона зробила мені комплімент. Дивно і те, що вона торкнулася мене. Все це раптом здається схожим на підготовку до чогось, чого я не хотіла би чути.

— Ти захворіла? — випалюю я. — Тато захворів?

Вона кліпає й відводить руку.

— Що? Ні! Чому ти так вирішила?

— Тоді чому...

Я замовкаю, бо біля столу саме з'являється усміхнений офіціант, який наповнює наші склянки водою зі срібного графина.

— Як вам сьогоднішній вечір, леді? Чи можу я розповісти вам про наші спеціальні пропозиції?

Я потайки розглядаю маму поверх свого меню, поки офіціант розпинається щодо пропозицій ресторану. Вона, безперечно, напружена, все ще стискає свою порожню склянку в смертельній хватці, але тепер я розумію, що помилилася щодо поганих новин. Її темно-блакитні очі блищать, а куточки вуст майже усміхнені. Вона чогось очікує, а не боїться. Я намагаюся уявити, що могло б зробити мою матір щасливою — окрім того, якби я чарівним чином стала б найкращою студенткою академії Прескотт.

Гроші. Це все, що потрібно. Життя мами обертається навколо цього — або, точніше, навколо того, що грошей не вистачає. Обоє моїх батьків мають гарну роботу, і мій тато, незважаючи на те, що одружився вдруге, завжди був щедрим на допомогу дітям. Його нова дружина Сурья — повна протилежність злої мачухи в усіх розуміннях, у тому числі й щодо фінансових питань. Вона ніколи не протестувала проти тих великих чеків, які тато надсилає мамі щомісяця.

Але цього замало, коли ти намагаєшся не відставати від життя на Мангеттені. І це не те, на чому виросла моя мама. «Підвищення по роботі», — вирішую я. Ось що це може бути. Це чудова новина, за винятком тієї частини, де вона нагадає мені, що вона досягла цього завдяки важкій праці, і питає, чому ж і я не здатна працювати так само тяжко там, де це потрібно.

— Я візьму салат «Цезар» із куркою. Ніяких анчоусів, заправка окремо, — каже мама, передаючи своє меню офіціанту, не дивлячись на нього. — І ще склянку «Langlois-Chateau», будь ласка.

— Дуже добре. А юна леді?

— Рібай середнього просмаження і велику порцію запеченої картоплі, — кажу я офіціантові. Що б не було причиною цієї зустрічі, врешті-решт я хоча б можу добре поїсти.

Коли він іде, мама осушує свій келих, а я ковтаю воду. Мій сечовий міхур уже наповнений зельтером у барі, і я вже вирішую сходити до вбиральні, коли мама каже:

— Сьогодні я отримала прецікавий лист.

От воно й почалося.

— Гм? — Я чекаю, але коли вона не продовжує, я підштовхую: — Звідки?

— Від кого, — автоматично виправляє вона. Її пальці проводять по дну склянки, а губи вигинаються ще дужче. — Від твоєї бабусі.

Я кліпаю на неї.

— Від Ба? — Я не знаю, чому це здається мамі аж таким важливим. Правда, моя бабуся нечасто спілкується з мамою, але це не безпрецедентне явище. Ба — це та людина, яка любить пересилати прочитані статті всім, хто, на її думку, може бути зацікавлений, і вона все ще робить це з мамою після розлучення.

— Ні. Від твоєї *іншої* бабусі.

— Що?.. — тепер я справді розгублена. — Ти отримала листа від... Мілдред?

У мене немає прізвиська для матері моєї мами. Вона для мене не бабуся, не Мімі, не Ба чи ще щось таке, тому що я її ніколи не бачила.

— Так, отримала.

Офіціант повертається з маминим вином, і вона робить довгий вдячний ковток. Я сиджу мовчки, не в змозі усвідомити, що вона мені щойно сказала. Моя бабуся по материнській лінії була присутня в моєму дитинстві, але радше як казкова постать, ніж реальна особа: багата вдова Авраама Сторі, чий прапрадід приплив сюди на Мейфлауер. Мої предки цікавіші за будь-яку історичну книгу: сім'я заробила статки на китобійному промислі, втратила більшу частину на залізничних акціях і зрештою витратила те, що залишилося, на скупку нерухомості на поганому маленькому острові біля узбережжя Массачусетсу.

Острів Галл-Коув був маловідомим притулком для художників і гіпі, доки Авраам Сторі не перетворив його на те, чим він є сьогодні — місце, де багаті та напіввідомі люди витрачають гроші, вдаючи, що повертаються до лона природи.

Моя мати та її троє братів виростили у гігантському маєтку Кетмінт Хаус на березі моря, каталися верхи та брали участь у вечірках у чорних краватках, наче вони були принцесою та принцями острова Галл-Коув. На камінній полиці нашої квартири є фотографія, на якій моя вісімнадцятирічна мама виходить із лімузина на червоний килим літньої вечірки, — її батьки щороку влаштовували такі на курорті. Її волосся зібране високо, вона вбрана в білу бальну сукню та розкішне намисто із діамантовою краплею. Мілдред подарувала це намисто моїй матері, коли їй виповнилося сімнадцять, і я думала, що мама передасть його мені, коли я досягну того ж віку.

Цього не сталося. Хоч сама мама ніколи його не носить.

Мій дідусь помер, коли мама була в старшій школі. Через два роки Мілдред відмовилася від усіх своїх дітей. Вона

відрізала їх як фінансово, так і особисто, без жодних пояснень — якщо не брати до уваги листа з одним реченням, надісланого за два тижні до Різдва через свого адвоката, чоловіка на ім'я Дональда Кемден, який знав маму та її братів усе життя: «Ви знаєте, що ви зробили».

Мама завжди наполягала на тому, що й дотепер не уявляє, що тоді мала на увазі Мілдред.

— Ми вчотирьох стали... егоїстами, мабуть, — казала вона мені. — Ми всі тоді навчалися в коледжі й починали своє життя. Мати була самотня, коли батька не стало, і вона весь час благала нас приїхати. Але ми не хотіли.

Своїх батьків вона називає саме так — мати і батько, — як героїня вікторіанського роману.

— Того року ніхто з нас не приїхав на День подяки. Ми всі будували інші плани. Вона була розлючена, але...

У мами, коли вона це каже, завжди задумливий, відсторонений вираз обличчя.

— Це така дрібниця. Навряд чи це неможливо вибачити.

Якби Авраам Сторі не створив освітні фонди для мами та її братів, вони могли б не закінчити коледж. Але тільки-но це сталося, вони мали дбати про себе самі. Спочатку вони регулярно намагалися відновити контакт із Мілдред. Вони переслідували адвоката Дональда Кемдена, єдиною реакцією якого були випадкові електронні листи з повторенням її рішення. Вони надсилали запрошення на весілля та сповіщали про народження дітей. Вони навіть по черзі з'являлися на острові Галл-Коув, де досі живе моя бабуся, але вона не хотіла їх ні бачити, ані чути. Раніше я уявляла, що одного разу вона, танцюючи, увійде до нашої квартири, вся в хутрі та діамантах, і оголосить, що прийшла по мене,

її тезку. Вона б відвела мене до магазину іграшок і дозволила б купити все, що я хочу, а потім дала б мені мішок грошей, щоб я принесла їх моїм батькам.

Я майже впевнена, що моя мама мала таку ж фантазію. Інакше навіщо у ХХІ столітті називати дівчинку таким ім'ям, як Мілдред? Але моя бабуся за допомогою Дональда Кемдена блокувала своїх дітей на кожному кроці. Згодом вони припинили спроби. Мама з очікуванням дивиться на мене, і я розумію, що вона чекає на відповідь.

— Ви всі отримали листа від Мілдред? — запитую я.

Вона киває, потім прочищає горло, перш ніж відповісти.

— Так. Але якщо точніше, це *ти* отримала листа від Мілдред.

— Я?

За останні п'ять хвилин мій словниковий запас скоротився майже до нуля.

— Конверт був адресований мені, але лист був для тебе.

У моїй голові спливає фантазія десятирічної давнини: я з моєю колись давно втраченою бабусяю до краю наповнюємо кошик для покупок м'якими іграшками, одягнені так, ніби йдемо в оперу. Діадеми і все таке. Я відкидаю це видіння і шукаю слова.

— Вона що... Невже вона... чому?

Моя мати сягає рукою в сумочку, дістає звідти конверт, а потім підштовхує його через стіл до мене.

— Можливо, тобі варто просто прочитати це.

Я відкриваю конверт і дістаю складений аркуш цупкого кремового паперу, який ледь відчутно пахне бузком. На верхній частині вигравійовано ініціали ММС — Мілдред Маргарет Сторі. Наші імена майже однакові, за винятком

мого, що в моєму є ще «Такахаші» в кінці. Короткі абзаци надруковані машинописом, за якими йде вузький павучий підпис.

«Дорога Міллі,

ми, звичайно, ніколи не зустрічалися. Причини складні, але з роками вони стають усе менш важливими, ніж були раніше. Зараз ти стоїш на порозі дорослого життя, і мені цікаво пізнати тебе.

Я володію помешканням під назвою «Галл-Коув Резорт», яке є популярним місцем відпочинку на острові Галл-Коув. Я хочу запросити тебе і твоїх брата і сестру, Йону та Обрі, провести це літо, живучи та працюючи на курорті. Ваші батьки працювали там у підлітковому віці і вважали це середовище водночас стимулюючим і збагачувальним.

Я впевнена, що ти та твої двоюрідні брати оціните подібні переваги від літа на курорті «Галл-Коув». А оскільки я недостатньо здорова, щоб приймати гостей протягом тривалого часу, це дасть мені можливість познайомитися з вами.

Сподіваюся, ви приймете моє запрошення. Координатор курорту, Едвард Франклін, забезпечить трансфер і логістику, — ви можете зв'язатися з ним за вказаною нижче адресою електронної пошти.

Щиро ваша, Мілдред Сторі»

Я перечитую лист двічі, потім складаю аркуш і кладу на стіл. Очей я не підводжу, проте відчуваю на собі мамин погляд, який чекає, поки я щось скажу. Тепер я справді маю піти до вбиральні, але мені спочатку потрібно прополоскати горло водою, перш ніж слова вирвуться з мене.

— Це якась фігня!